

Sygn. akt VI Ka 336/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie :

przewodniczący: sędzia Daniel Strzelecki

protokolant: Sylwia Piliszewska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2021r. i 24 września 2021r.

sprawy S. P. ur. (...) w K.

s. Z., I. z domu D.

oskarżonego z art. 83§2 k.k.s.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 14 maja 2021r. sygn. akt II W 38/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. P. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzuconego mu czynu;

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 336/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 14 maja 2021r. w sprawie sygn. akt II W 38/21.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		S. P.	Przebieg czynności sprawdzających prowadzonych przez organ podatkowy w zakresie złożonego zeznania podatkowego oraz zachowanie się oskarżonego w tym postępowaniu.	wyjaśnienia S. P. złożone podczas rozprawy apelacyjnej; zeznania świadka A. G. złożone podczas rozprawy apelacyjnej.	72-74 80-82
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	<p>wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas rozprawy apelacyjnej</p> <p>zeznania świadka A. G. złożone podczas rozprawy apelacyjnej</p>	<p>Analiza wyjaśnień S. P. oraz zeznań świadka A. G. umożliwiła weryfikację przedstawionej przez oskarżonego linii obrony, w wyniku czego Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż zachowanie S. P. w czasie czynności sprawdzających przeprowadzonych przez organ podatkowy nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego z art. 83§2 k.k.s.</p>			

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Naruszenie przepisów prowadzonego postępowania, tj.:</p> <p>1. art. 17 pkt. 1 k.p.k. polegające na skazaniu obwinionego S. P. za czyn z art. 83§2 k.k.s. dowodząc wbrew</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zeznaniom
obwinionego
oraz zebranych
dowodach w
sprawie, że
prowadząc
działalność
gospodarczą
rachunkowo-
księgową,
doradztwo
podatkowe przy
ul. (...) w
K. i będąc
pełnomocnikiem
(pełnomocnictwo
szczególne) pani
M. W. zam. w K.
ul. (...) utrudniał
w okresie od
4.09.2020 r.
do 19.11.2020
r. w Urzędzie
Skarbowym w K.
przeprowadzenie
czynności
sprawdzających
w zakresie
podatku
dochodowego ze
sprzedaży przez
w/w podatnika
w dniu
30.05.2014r.
działki gruntu nr
(...) i udziału w
1/6 w działce nr
(...) położonych
w K. poprzez
niedostarczenie
żądanych przez
organ
podatkowy
brakujących na
kwotę 11.964.69
zł dokumentów
potwierdzających
poniesienie
przez
podatniczkę

	wydatków w związku ze złożonym zeznaniem podatkowym, a także poprzez nie złożenie wyjaśnień w zakresie przyczyn nie złożenia w/w dokumentów;	
Naruszenie przepisów prowadzonego postępowania, tj.:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
2. art. 17 pkt. 2 k.p.k. poprzez uznanie za winnego obwinionego S. P. za czyn z art. 83§2 k.k.s. w sytuacji błędnego określenia, w drodze wykładni w/w przepisu, zakresu zastosowania normy zakazującej utrudnianie i udaremnianie stosownych czynności prowadzonych przez Urząd Skarbowy;		
Naruszenie przepisów prowadzonego postępowania, tj.:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

3. art.
424§1 k.p.k.
polegająca na
braku
wystarczających
podstaw w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
stanowiących
istotne dla
sprawy kwestie,
które miały
wpływ na
rozstrzygnięcie
sprawy – a
mianowicie
okoliczności, że
Sąd uznał listę
sporządzoną
przez
pracownika
Urzędu
Skarbowego w
formie notatek
za wiarygodne
i bezsporne
dowody
świadczące o
prowadzeniu
czynności
sprawdzających
zgodnie z
obowiązującymi
przepisami,
podczas gdy były
to czynności
jednostronne,
sporządzone i
datowane przez
pracownika
Urzędu
Skarbowego,
których nie
można było
zweryfikować;

Naruszenie
przepisów

zasadny

<p>prorowadzonego postępowania, tj.:</p> <p>4. art. 4, 7, 8, 410 i 424§1 k.p.k. wyrażająca się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego. Sąd przyjmując listę czynności wykonanych i przedsięwziętych przez organ skarbowy nie zadał sobie trudu powołania na świadka autora sporządzonych notatek.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>5. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę oskarżenia, a mianowicie:</p> <p>1) przyjęcie wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, że dopuścił się on czynu polegającego na tym, że utrudniał on czynności sprawdzające prowadzone przez organ skarbowy nie precyzując, jakie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>bezprawne przeszkody były przez obwinionego czynione;</p> <p>2) dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień obwinionego S. P., co w konsekwencji doprowadziło do skazania obwinionego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w postaci utrudniania czynności sprawdzających prowadzonych przez organ skarbowy.</p>		
<p>6. Obraza prawa materialnego i procesowego, tj.:</p> <p>1) art. 83§2 k.k.s poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie tej normy do zdarzenia będącego przedmiotem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>niniejszego postępowania;</p> <p>2) art. 8§2 k.p.k. poprzez zignorowanie i zlekceważenie w sposób całkowity orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., V KK 298/13 kształtujące sytuację prawną podatnika w przekazywaniu wyjaśnień, w aspekcie realizacji znamion przestępstwa z art. 83 k.k.s.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty sformułowane w wywiedzionej przez oskarżonego S. P. zasługiwały na uwzględnienie. Chociaż w zarzucie z pkt. 6 apelacji oskarżony wskazał na naruszenie</p>		

przez Sąd
Rejonowy
prawa
materialnego
przez
wadliwą
subsumpcję
ustalonych
faktów pod
znamiona
ustawowe
typu czynu
zabronionego
z art. 83§2
k.k.s.
Niemniej
jednak, skoro
kwestionował
on w istocie
ustalenia
faktyczne,
które taką
subsumpcję
umożliwiły,
toteż nie mógł
jednocześnie
atakować
wadliwej
wykładni
norm prawa
karnego
materialnego.
Rzecz bowiem
w tym, że
obraza prawa
materialnego
może mieć
miejsce
wtedy, gdy do
prawidłowo
ustalonego
stanu
faktycznego
nie
zastosowano
właściwego
przepisu
prawa
materialnego.
Naruszenie

**prawa
materialnego
nie zachodzi
zatem
wówczas, gdy
wadliwość
zaskarżonego
orzeczenia
stanowi
konsekwencję
poczynienia
błędnych
ustaleń
faktycznych
lub
naruszenia
przepisów
prawa
procesowego
–
postanowienie
Sądu
Najwyższego
z dnia 15
marca 2021r.,
IV KK 85/21,
LEX nr
3159943. Te
wszystkie
uwagi
pozwoliły
zatem na
stwierdzenie,
że oskarżony
we
wszystkich
wystawionych
w apelacji
zarzutach
atakował
poczynione
przez Sąd
Rejonowy
ustalenia
faktyczne,
ewentualnie
zarzucał
naruszenie
wskazanych
przepisów**

**prawa
procesowego,
co, jak
utrzymywał,
finalnie
skutkowało
tym, że
wadliwie Sąd
I instancji
przyjął, że
utrudnił
wykonanie
czynności
służbowej
osobie
uprawnionej
do
przeprowadzenia
czynności
sprawdzających.
Z tych właśnie
przyczyn
zarzuty
apelacji
podlegały
łącznemu
omówieniu.**

**W pierwszej
kolejności
podnieść
należało, że
Sąd
Rejonowy
wadliwie
podzielił
ustalenia
faktyczne
poczynione w
toku
dochodzenia
przeprowadzonego
przez
naczelnika
Urzędu
Skarbowego
w K., zgodnie
z którymi S.
P. w toku
czynności**

*sprawdzających
w sprawie
o sygn. akt
0208-
SKA.4031.10.2018.PPR
zaniechał
dostarczenia
stosownych
dokumentów,
czy też nie
złożył
wyjaśnień na
okoliczność
zaniechania
przedłożenia
tychże
dokumentów.
Chociaż
analizowane
zagadnienie
dotyczyło
ustaleń
faktycznych i
z tego powodu
zostanie
omówione w
dalszej części
uzasadnienia.
Niemniej
jednak w tym
miejscu
podkreślenia
wymagało, że
nawet gdyby
przyjąć za
Sądem
meriti, że
tego rodzaju
zaniechań
oskarżony
dopuścił się,
to i tak tego
rodzaju jego
bierność nie
uzasadniałaby
przypisania
mu realizacji
znamion
ustawowych
wykroczenia*

skarbowego z
art. 83§2
k.k.s.

Rzecz bowiem
w tym, że
błędnie Sąd
Rejonowy
utożsamiał
czynności
sprawcze
analizowanego
wykroczenia
skarbowego z
brakiem
aktywności
uczestnika
czynności
sprawdzających
skutkującej
nieuzyskaniem
przez organ
skarbowy
informacji
podatkowych.
Inkryminowane
zachowanie
podlegające
penalizacji w
art. 83§2
k.k.s., a
prowadzące
do skutku
w postaci
utrudnienia
przeprowadzenia
czynności
sprawdzających,
musi być
bowiem
immanentnie
powiązane z
uprawnieniami,
które
przysługują
osobie
uprawnionej
do
wykonania
tychże

**czynności.
Chodzi
bowiem o
umyślne
zachowania,
które godzą w
prawidłowe
wykonywanie
konkretnych
czynności
służbowych
podejmowanych
przez organ
skarbowy w
ramach
czynności
sprawdzających.**

**To zaś
oznaczało, że
na skutek
braku
aktywności
uczestnika
tychże
czynności
powstać musi
zmiana
sytuacyjna
polegająca na
stworzeniu
przeszkody
dla
prawidłowego
i sprawnego
ich
przeprowadzenia**

**- wyrok Sądu
Okręgowego
w Toruniu z
dnia 26 lipca
2017r., IX Ka
212/17, LEX nr
2380454.**

**Trafnie zatem
S. P.
przywołał w
apelacji
zasługujące
na aprobatę**

**stanowisko
wyrażone w
postanowieniu
Sądu
Najwyższego
z dnia 20
lutego 2014r.,
V KK 398/13,
LEX nr
1448337,
zgodnie z
którym sama
pasywność w
przekazywaniu
wyjaśnień
przez
podatnika lub
też
przekazywanie
przez niego
informacji w
sposób
uznany przez
organ
podatkowy za
niewystarczający,
nie stanowi
przestępstwa
utrudniania
lub
udaremniania
czynności
sprawdzających
z art. 83 k.k.s.,
ze względu
na ustawowy
opis tychże
czynności
wyartykułowany
w art. 272
i 274 ustawy
z dnia 29
sierpnia
1997r.
ordynacja
podatkowa.
Niewątpliwie
bowiem typ
czynu
zabronionego**

z art. 83 k.k.s. penalizuje czynności podjęte z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, a udaremniające lub utrudniające przeprowadzenie czterech rodzajów czynności służbowych organu podatkowego, w tym m.in. czynności sprawdzających. Bezsprzecznie zatem znamię czynnościowe czynu zabronionego z art. 83§2 k.k.s. w postaci udaremniania i utrudniania należy rozważać w dwóch perspektywach – pierwszej, odnoszącej się do rodzaju przeprowadzanych czynności służbowych i drugiej – możliwości wywołania określonego w ustawie skutku poprzez zachowanie

gatunkowo analogiczne w swej treści i wadze do przykładowego wyliczenia zawartego w art. 83§1 k.k.s. Dopiero zestawienie tych perspektyw pozwala na poprawne określenie zakresu zastosowania normy sankcjonowanej tego wykroczenia skarbowego.

Przenosząc te uwagi na okoliczności niniejszej sprawy wskazać należało, że zgodnie z art. 272 ustawy ordynacja podatkowa - według jego brzmienia obowiązującego w czasie stanowiącego przedmiot osądu w niniejszym postępowaniu zachowania S. P. - celem czynności sprawdzających uczyniono

sprawdzenie terminowości składania

deklaracji,
wpłacania
podatków, w
tym również
pobieranych
przez płatników
oraz
inkasentów;
stwierdzenie
formalnej
poprawności
tych
dokumentów;
ustalenie stanu
faktycznego w
zakresie
niezbędnym do
stwierdzenia
zgodności z
przedstawionymi
dokumentami;
weryfikację
poniesionych
przez podatnika
wydatków i
uzyskanych
przychodów
(dochodów)
opodatkowanych
lub przychodów
(dochodów)
nieopodatkowanych;
weryfikację
danych i
dokumentów
przedstawionych
przez
podatników;
sprawdzenie
spełnienia
warunków
uprawniających
do
opodatkowania
ryczałtem od
dochodów
spółek
kapitałowych
oraz rzetelności
i terminowości

składania
oświadczenia
podatnikowi
przez jej
udziałowca albo
akcjonariusza.

Zgodnie zaś z
brzmieniem art.
274§1 pkt. 2, art.
274a i art. 275§1
tej ustawy organ
podatkowy może
te cele
zrealizować
m.in. przez
zwrócenie się
do składającego
deklarację o
jej skorygowanie
oraz złożenie
niezbędnych
wyjaśnień; przez
zażądanie
złożenia
wyjaśnień w
sprawie
przyczyn
niezłożenia
deklaracji lub
sprawozdania
finansowego lub
wezwanie do
ich złożenia;
przez wezwanie
do udzielenia,
w wyznaczonym
terminie,
niezbędnych
wyjaśnień lub
uzupełnienia
deklaracji; przez
zwrócenie się
do podatnika o
okazanie
dokumentów lub
o złożenie
fotokopii
dokumentów.

Skoro zatem w przywołanych przepisach ordynacji podatkowej *expressis verbis* opisane zostały czynności, jakie organ podatkowy może podejmować w toku czynności sprawdzających, toteż w kontekście brzmienia art. 83§2 k.k.s. Sąd Rejonowy miał obowiązek ustalić, w jaki sposób S. P. utrudnił ich wykonanie. Tymczasem tego rodzaju ustalenie musiałyby prowadzić do stwierdzenia, że utrudnił on Urzędowi Skarbowemu w K. nie tyle uzyskanie oczekiwanych dokumentów, czy informacji, ale samo zwrócenie się o nie, a polegające na skierowaniu żądania skorygowania, uzupełnienia dokumentów, wezwania do ich złożenia, okazania, czy też wezwania do

złożenia
wyjaśnień.

Podsumowując
zatem te
rozważania
wskazania
wymagało, że S.
P. nie miał
obiektywnych
możliwości
wpłynięcia na
formułowanie w
toku czynności
wyjaśniających
prowadzonych
przez Urząd
Skarbowy w
K. wobec M.
W. żądania czy
wezwania.

Nawet zatem,
gdyby przyjąć za
Sądem

Rejonowym, że
oskarżony nie
dostarczył
organowi
podatkowemu
dokumentów,
czy też nie złożył
wyjaśnień w
celu wyjaśnienia
przyczyn ich
niezłożenia, to
i tak te jego
zaniechania nie
byłyby
prawnokarnie
relewantne na
kanwie znamion
ustawowych
wykroczenia
skarbowego z
art. 83§2 k.k.s.

***Odnosząc się
natomiast do
powołanych
wyżej, a***

**poczynionych
przez Sąd
I instancji
ustaleń
faktycznych,
zgodnie z
którymi S.
P. zaniechał
dostarczenia
Urzędowi
Skarbowemu
w K.
określonych
dokumentów,
czy też
zaniechał
złożenia
wyjaśnień co
do przyczyn
ich
niezłożenia,
to i te
ustalenia
ostać się
żadną miarą
nie mogły.
Wszakże, co
było
bezsporne,
oskarżony
dołączył na
wezwanie
tego organu
podatkowego
cały szereg
dokumentów
źródłowych w
postaci umów
sprzedaży,
umowy
przeniesienia
prawa,
historii
operacji
bankowych
na kontrakcie
kredytowym,
zestawień
operacji
bankowych,**

**harmonogramu
spłat kredytu
oraz faktur
VAT, którymi
zamierzał
wykazać, że
podatniczka
dochód w
kwocie
50.000zł
uzyskany ze
sprzedaży
należącej do
niej
nieruchomości
wydatkowała
następnie na
własne cele
mieszkaniowe.
Nie było także
sporne w
niniejszym
postępowaniu,
że dokumenty
te oskarżony
odebrał
następnie od
prowadzącej
czynności
sprawdzające
i że złożył
również
wyjaśnienia
w celu
poparcia
stanowiska,
że całość tych
uzyskanych
przez
podatniczkę
ze sprzedaży
nieruchomości
środków
poniosła ona
na własne
cele
mieszkaniowe.
Nie można
było zatem**

**uznać, że S.
P. działając
w ramach
udzielonego
mu
pełnomocnictwa
szczególnego,
a więc będąc
zobowiązany
do działania
zgodnie z
intereselem
swoje
mandantki i
podatniczki
M. W.,
wykazywał w
toku
czynności
sprawdzających
bierność.
Niezłożenie
przezeń w
imieniu
podatniczki
dalszych
dokumentów
źródłowych,
których
wszakże nie
posiadała, jak
i niezłożenie
w jej imieniu
korekty
zeznania
podatkowego
PIT-39,
którego
zasadność
Urząd
Skarbowy w
K.
zakwestionował,
nie mgło być
zatem żadną
miarą
potraktowanie
jako
utrudnianie
postępowania**

**sprawdzającego
w sytuacji, w
której
zarówno
oskarżony,
jak i jego
mandantka
nie zgadzali
się ze
stanowiskiem
organu
podatkowego.**

**Należało też
podnieść, że
Urząd
Skarbowy w
K. przestał
na
przeprowadzeniu
czynności
sprawdzających
i chociaż ani
S. P., ani M.
W. nie złożyli
korekty
zeznania
podatkowego
PIT-39 za
2014r., nie
wszczął
wobec
podatniczki
kontroli
podatkowej i
w
konsekwencji
nie wydał
decyzji
określającej
wymiar
należnego
zobowiązania
podatkowego.
Organ ten
uniemożliwił
w ten sposób
oskarżonemu
oraz
podatniczce**

**złożenie
odwołania w
celu poddania
kontroli
instancyjnej
wyrażonego
w toku
czynności
sprawdzających
stanowiska.
Skoro
ponadto
odstąpienie
od wydania
przez organ
skarbowy
stosownej
decyzji
wymiarowej
miało związek
z
nadchodzącym
z końcem
2020r.
terminem
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego,
toteż tym
większą wagę
organ ten
z pewnością
przydawał
oczekiwanemu
przezeń
postąpieniu
oskarżonego,
a
polegającemu
na złożeniu
w imieniu
podatniczki
korekty.
Tymczasem
oskarżony i
podatniczka
mieli prawo
oczekiwać, że
skoro
pomiędzy**

nimi, a
organem
skarbowym
powstał spór
co do tego, w
jakiej kwocie
uzyskany
przez nią ze
sprzedaży
nieruchomości
dochód
wydatkowała
na własne
cele
mieszkaniowe,
to zostanie
im stworzona
możliwość
złożenia
odwołania od
decyzji
wymiarowej.
Słusznie
zatem
oskarżony
wskazał
składając
wyjaśnienia
podczas
postępowania
odwoławczego,
że z uwagi na
to, iż w toku
czynności
sprawdzających
organ
podatkowy
ani nie
przedstawił
mu
argumentacji
na poparcie
swojego
stanowiska,
ani nie wydał
decyzji
wymiarowej,
w której taka
argumentacja
byłaby

wyartykułowana,
toteż nie
wiedział,
jakie motywy
spowodowały,
że od jego
klientki
oczekiwano
zapłaty
podatku w
kwocie
11.964,69zł.

Ogół tych
okoliczności
prowadził
zatem do
narzucającego
się wręcz
wniosku, że
poddane
osądowi w
niniejszym
postępowaniu
zachowanie S.
P. nie dawało
podstaw do
jego
subsumowania
pod normy
wykroczenia
skarbowego z
art. 83§2
k.k.s.

Powyższe
skutkowało
zmianą
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnieniem
S. P. od
popętnienia
zarzuczonego
mu czynu.

W tym zatem
kontekście
podnoszone w
apelacji
zarzuty o

**charakterze
ogólnym w
postaci
naruszenia
wyrażonej w
art. 4 k.p.k.
zasady
obiektywizmu,
zasady
swobodnej
oceny
dowodów
opisanej w
art. 7 k.p.k.,
zasady
samodzielności
jurysdykcyjnej
sądu z art.
8 k.p.k. czy
też zasady
określającej
podstawę
wyrokowania,
a opisanej
w art. 410
k.p.k., miały
dla osądu
niniejszej
sprawy
znaczenie
drugorzędne.
Przy badaniu
prawidłowości
wydanego
orzeczenia
kluczowe i
decydujące
było bowiem
ustalenie, iż
Sąd
Rejonowy
poczynił
nieprawidłowe
ustalenia
faktyczne i na
ich podstawie
niezasadnie
przyjął, że S.
P. zrealizował
znamiona**

**ustawowe
wykroczenia
skarbowego z
art. 83 § 2
k.k.s. Słusznie
przy tym
skarżący
wskazał,
zarzucając
obrazę art.
424§1 k.p.k.,
iż Sąd I
instancji w
pisemnych
motywach
wydanego
orzeczenia,
przyjmując
jako ustalenia
faktyczne
informacje
zawarte w
akcie
oskarżenia, w
sposób
bardzo
lakoniczny
odniósł się
zagadnienia
subsumowania
tych ustaleń
pod normy
prawa
karnego
materialnego.**

**Zarzuty
skategoryzowane
przez S. P.
jako
naruszenie
art. 17§1 pkt.
1 i 2 k.p.k. de
facto
atakowały
błędne
ustalenia
faktyczne
leżące u
podstaw**

<p>wydanego orzeczenia. Do tych zagadnień Sąd Odwoławczy ustosunkował się natomiast we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek S. P. był zasadny o tyle, iż Sąd Odwoławczy podzielił jego stanowisko, że zarzuconym mu zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego z art. 83§2 k.k.s. W konsekwencji Sąd II instancji uniewinnił oskarżonego od popełnienia</p>		

zarzucanego mu czynu.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
	-----
1 5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	

<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. P. w ten sposób, że uniewinnił go od popełnienia zarzuczonego mu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Jak już wspomniano, w przekonaniu Sądu II instancji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, iż S. P. wyczerpał poddanym osądowi zachowaniem znamiona czynu z art. 83§2 k.k.s.</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna,</p>		

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		~~# art. 439 k.p.k.~~	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Wobec uniewinnienia S. P. od popelnienia zarzuconego mu wykroczenia skarbowego, Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 634	

	k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zobligowany był stwierdzić, że koszty sądowe za postępowanie ponosi Skarb Państwa.
PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana